

«La secreta / set intacta / al fons de la saliva», va escriure José Gomes Ferreira (Porto, 1900-1985), poeta destacat del *Neorealismo* portuguès. El poeta Ramon Guillem (Catarroja, 1959) comparteix l'enunciat líric que dóna títol a l'obra: «el desig de l'aigua / en la terra eixorca, / sempre a l'espera / del prodigi del cor i la paraula, / tan àvids de viure, / amb tota la set intacta». Amb aquesta noció de set, una set que s'anuncia indemne -preservada, inalterada-, Gomes Ferreira i Ramon Guillem ens regalen una imatge precisa d'un dilema aparentment fútil: l'assedegament que no s'acaba, que sempre torna, l'apressament que els humans experimentem en el moment de beure i la imperiosa necessitat de satisfacció immediata. L'acte de beure, d'assaciar la fretura, és bàsicament un *carpe diem*, una propensió natural a gaudir del moment. El gran tema, doncs, el cabalós i llarguíssim riu de tinta de la poesia occidental: la fugacitat del present, el glop que no assedega, les líquides baules dels instints amb els instants. Amb aquest llibre, però, Guillem fa un salt més enllà del clàssic *carpe diem* i ens abeura d'alguna cosa més: viure és beure l'instant, però també, alhora, romandre assedegat quan ja has begut moltes vegades. Viure és beure amb set i aquest fet, tan simple a primera vista, o al primer glop, transcendeix l'acte purament corporal i esdevé un dels reptes del poeta.

Extracte de la presentació del llibre de poemes «La set intacta», de Ramon Guillem, ahir a la llibreria Argot de Castelló de la Plana.